

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים
עש"א 16-10-43930 בוחניק נ' משרד הבריאות
31 ינואר 2017

לפני כבוד השופטת שרה דותן

המערער **עמוס בוחניק**

ע"י ב"כ עו"ד רמי בובליל ועו"ד רינת בובליל קדש

נגד

המשיב **המשנה למנכ"ל משרד הבריאות**

ע"י ב"כ עו"ד יסכה פישר יוסף (פמת"א)

נוכחים:

ב"כ המערער

ב"כ המשיב

המערער

נציג משרד הבריאות, עו"ד יונתן בר

פרוטוקול

ב"כ המערער:

בפתח הדברים, מבלי לבוא הרבה בטענות לחברתי, כל ההתנהלות של המדינה עד הדקה ה-90 כל דבר, זה לא יאה, אבל נשים את זה הצידה. למשל, עיקרי הטיעון הנוספים, עם העמודים הנוספים.

ב"כ המשיב:

אני שוב אבקש להתנצל על הטעות.

ב"כ המערער:

עיקר הטיעון שלנו, אני מפנה למאמר של כב' השופט זמיר, האמצעי הזה צריך להיות כל מקרה ומקרה לגופו. המקרה הספציפי הזה הוא לא מתאים לגוף העניין. ראשית, לא בכדי הבאנו מספר מקרים שעמדו בפני הוועדה, חלק בעסקאות טיעון, חלק לא, אבל מספר מקרים לגופם של דברים לביצוע המעשים שלעצמם, הם מעשים אף יותר חמורים ממה שמייחסים למערער. שם הסתפקו בהתראה, בנויפה וכו' וכו', לא בכדי הבאנו שבעה מקרים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים

31 ינואר 2017

עש"א 16-10-43930 בוחניק נ' משרד הבריאות

במקרה הספציפי הזה, מדובר ברופא שלמעשה שילם את חובו לחברה מעל ומעבר. אני אתן דוגמא, אדם שלא התדפק על דלתו אף לא נושה אחד מתוך אותם נושים שבאו בטענות לעברייני העיקרי בעיקר, הלך והוציא את כל חסכוניותו, הלוואות שלקח, ושילם מעל ל-8 מיליון ₪.

לעניין המקצוע של רפואת השיניים, הוא בהחלט דורש אמון. לעניין התנהגות שאני לא אקרא לה לא הולמת, אבל בטח לא בסף העליון. למה הדבר דומה? ישנו מקרה לא ממזמן שרופא הועמד לדין משמעותי, בסופו של יום אותו מטופל אפילו נפטר, והוא קיבל התראה. הדברים האלה ידועים היטב למשיבה.

אני אוסיף ואטען, שבנסיבות המיוחדות האלה של המקרה, גם חלוף הזמן, אם זה 3 שנים, 2.4 שנים מפסק-הדין, עדיין חרופא חוזר לטפל במטופליו והעובדה שהוא ישב במחלקה הקשה בתל-השומר לביצוע עבודת השירות, מחלקה אונקולוגית, ששם טיפל בחולי סרטן, גם צוות הרופאים וגם האנשים עצמם, שהודו לו, הוא התחיל בדף חדש.

כבי' השופט סטרשנוב, שאני מכיר ומעריך, בדק ועשה את מלאכתו. עדיין לדעתנו הוא לא בחן את הכל, ועדיין זה לא נכנס לרף העליון של התנהגות שאינה הולמת, אולי יש בזה התנהגות שאינה הולמת את כבוד המקצוע, יחד עם זאת הזמן חלף, הוא התחיל דבר חדש, ואני חושב שראוי, נוכח המקרים האחרים שהיו לפני המשיבה ולפני הועדות, להסתפק בעונש של התראה או נזיפה. מה עוד שאנחנו גם לא הכבדנו על בית-משפט נכבד זה על עצם ההרשעה, במסגרת הערעור עצמו לא ערערנו על ההרשעה בדיון המשמעותי אלא רק לעניין חומרת העונש.

סוף דבר, עדיין יש חלופות אחרות שאין בהן את הפגיעה הקשה במערער מצד אחד, ויש בהן את האיזון מול הציבור בכלל, ולכן החלופה האחרת שיכלה להיות נזיפה או התראה בנסיבות העניין, תאזן בין הדברים, בין העונש לבין המעשה.

ב"כ המשיב:

אני אפתח ואגיד שאכן נראה שהמערער לא טוען לגבי עצם ההרשעה אלא יותר אמצעי משמעת שננקט בעניינו, והלכה ידועה, וגם כתבנו, שבימ"ש זה לא מתערב באמצעי משמעת שמטילה הועדה, אלא אם כן מדובר בסטייה קיצונית וחמורה, ואנחנו לא חושבים כך, הועדה שקלה את כל השיקולים הרלוונטיים, התייחסה לשיהוי, לנסיבות הפרטניות של המערער, להערכה שהוא זכה לה, להכרעת-הדין, הן לעצם העובדה שהעבירות בהן הורשע לא היו בזיקה ישירה למקצוע, וקבעה אמצעי משמעת של 3 חודשים, שכמו שהבאנו בתיק המוצגים, יש מקרים אחרים בנסיבות מאוד דומות שגם בהם הורשעו רופאי-שיניים בעבירות שאינן קשורות באופן ישיר למקצוע כמו עבירות מס ואמצעי המשך חקירה נגדית: שמעת שהוטל שם הוא 6 חודשים. אמצעי המשמעת במקרה שלנו הוא בהחלט מידתי בהתחשב בכל השיקולים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים

31 ינואר 2017

עש"א 16-10-43930 בוחניק נ' משרד הבריאות

לעניין המקרים הנוספים שחברי הפנה אליהם, אני אזכיר שמדובר במקרים של הרשעה באמצעי משמעת שלא לפי העילה שבה אנחנו מדברים, אלא עילות אחרות שבפקודה. הפקודה מזכירה מספר עילות משמעת, התנהלות שאינה הולמת ורשלנות וכדומה, אנחנו עוסקים בהרשעה בעבירה פלילית, שמוזכר באופן מפורש שזה לא לפי פקודה זו. אין הכרח שהעבירה הפלילית תהיה בהכרח בזיקה ישירה לאופן עיסוקו. כן יש אמנם שיקול דעת אם רופא יורשע בעבירות של תכנון ובנייה, אז יכול להיות שלא יינתן לו הליך משמעת, אבל במקרה כזה, כשמדובר בעבירות של מרמה, כן יש הקשר לעיסוק.

אני אזכיר שוב, לדין המשמעת ולדין הפלילי יש רציונלים אחרים לגמרי, העניין של העונש הכפול והעובדה שהמערער השיב חובו לחברה היא לא רלוונטית לדין המשמעת.

ב"כ המערער:

חברתי בטיעוניה מנסה להטות את זה לכיוון המשפט המנהלי. זה לא ערעור מנהלי, זה ערעור אזרחי לכל דבר ועניין, ולא בכדי גם לא הכבדנו על בית-המשפט ברגע שידענו שהייתה החלטה להפקיד עירבון לצורך העניין, במקרה כזה אפילו לפי חפסיקה לא צריך עירבון, אבל לא רצינו ואני מפנה לע"א 3786/90, ד"ר בראון נ' שר הבריאות. לא רצינו להקשות על בית-המשפט ולהתחיל למשוך זמן. צריך לראות את התכלית בנושא, את התכלית הראויה, וזה המקרה שעדיין הגשמת התכלית יכולה להיות בשינוי הענישה לכיוון התראה או נזיפה, כשחברתי פה ציינה את הסיפור של עבירות מס, עם כל הכבוד בסיפור של חברתי הרופא הודה שמדובר ב-7 שנים, שנה אחרי שנה ששם העלימו מס, אבל הפרטים אינם זהים למקרה שלנו, הם ברף הרבה יותר גבוה מאוד מאוד מול המקרה הספציפי הזה. סוף דבר, נבקש מכבודה לקבל את הערעור ולשנות את הענישה לעונש מאוון יותר, שמגשים את התכלית הראויה לדעתנו.

פסק דין

ערעור זה מופנה כנגד החלטתו של כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב, לפיה אושרה המלצת הועדה המיוחדת לפי סעי' 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש), תשל"ט – 1979.

על-פי העובדות, אשר אינן שנויות במחלוקת, המערער, רופא-שיניים במקצועו, הורשע בסדרה של מקרים של קבלת דבר במרמה, כאשר סך-הכל הסכומים אשר בהם דובר הם 10 מיליון ₪.

בתאריך 20.03.13 גזר בית-המשפט המחוזי על המערער 6 חודשי מאסר, אשר רוצו בעבודות שירות, ומאסר על תנאי וקנס.

אין חולק כי העבירות נשוא כתב האישום הפלילי אינן קשורות לעבודתו של המערער כרופא-שיניים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים

31 ינואר 2017

עש"א 43930-10-16 בוחניק נ' משרד הבריאות

בהמשך להרשעה, הוגשה נגדו קובלנה בהתאם להוראת סעי' 45(5) לפקודת רופאי השיניים, שעניינה הרשעה בעבירה פלילית, אשר אינה קשורה לעיסוקו של רופא השיניים.

בהחלטת הועדה לעניין העונש הראוי נשקלו כל הנסיבות הרלוונטיות ובעיקר ניתן משקל להעדר הקשר הישיר שבין עיסוקו של המערער לבין ההרשעה. יחד עם זאת ציינה הועדה, כי מהעוסקים ברפואת שיניים מצופה ליושר אישי בכל תחומי החיים.

בהודעת הערעור ובטיעונים לפניי הדגיש ב"כ המערער את העובדה שמדובר בהליך פלילי, אשר אינו קשור בעיסוקו, כמו כן הדגיש עו"ד בובליל את העובדה שהמערער ריצה את עונשו ושילם את חובו לחברה ואף פיצה את נפגעי העבירה.

לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהחלטה וביתר המוצגים שהוגשו, החלטתי לדחות את הערעור.

הועדה, מפי כב' השופט סטרשנוב, שקלו כל הנתונים אשר הוצגו בפניי, ובעיקר ניתן משקל לעובדה שההרשעה בתיק הפלילי אינה קשורה לעיסוקו של המערער. העונש אשר הוטל על המערער נגזר והסתמך על כל הטיעונים הנ"ל, הן הועדה והן השופט סטרשנוב התייחסו לחלוף הזמן ולכך שהמערער סיים לרצות את עונשו.

סבורה אני, כי העונש הולם את נסיבות המקרה ונשקלו על-ידי הועדה כל הנתונים הרלוונטיים, ולפיכך אני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום ד' שבט תשע"ז, 31/01/2017 במעמד הנוכחים.

שרה דותן, שופטת

ב"כ המערער:

אבקש עיכוב ביצוע של 21 יום על-מנת לשקול הגשת ערעור.

ב"כ המשיב:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים
עש"א 43930-10-16 בוחניק נ' משרד הבריאות
31 ינואר 2017

אנחנו משאירים לשיקול דעת בימ"ש.

החלטה

אני מעכבת את ביצוע עונש ההשעיה עד לתאריך 22.02.17.

ניתנה והודעה היום ד' שבט תשע"ז, 31/01/2017 במעמד הנוכחים.

שרה דותן

שרה דותן, שופטת